

ENSENYAMENT

UN ENSENYAMENT «LIGHT» EN CONTINGUTS CATALANS

Ernest Sabater i Siches (Barcelona)

No obstant que les normes legals teòricament vigents al territori de la Generalitat de Catalunya (plans d'estudis d'EGB i Secundària, Drets dels alumnes, Ordre d'ordenació dels ensenyaments de la secundària obligatòria) preveuen que els alumnes tenen dret a rebre un ensenyament tant de llengua catalana com de continguts culturals catalans, l'incompliment manifest d'aquesta normativa és la norma. Podem testificar-ho els professors de BUP que trobem alumnes de tercer curs que ni parlen en català, que l'escriuen (quina contradicció) encara que molt pobrament i farcit de castellanismes lèxics i sintàctics i que no han sentit parlar mai d'història de Catalunya o de moviments culturals com la Renaixença. Només alguns que han anat a segons quines escoles o que han tingut un professor determinat trenquen aquesta ignorància, de manera que és a tercer curs, mitjançant l'assignatura de Literatura Catalana, que poden tenir l'única informació sobre la història i la cultura del seu país.

Per això ens preocupa molt la Reforma que ja tenim a sobre, perquè instaura una estranya barreja dins una «àrea de llengua catalana i castellana i literatura» a la qual se li atribueixen només 8 crèdits, de manera que el que ara són dues matèries ben diferenciades de llengua i literatura (amb l'anomalia que la literatura castellana l'estudien a 2on, abans que la catalana que la fan a 3er, i ja vénen influïts per la periodització, la nomenclatura i les maneres de fer específiques d'aquesta literatura) passarà a ser un «poti-poti» que no se sap qui impartirà, amb una literatura ambigua i sense cap senyal d'arrelament nacional, encara que

paradoxalment el text de l'Ordre que desenvolupa aquests ensenyements de Secundària obligatòria preveu ingènuament en l'article 2.7 el que segueix:

«Identificar i assumir com a pròpia, la societat catalana amb les seves característiques històriques, culturals, geogràfiques i socials, tenint coneixement del dret dels pobles i dels individus a llur identitat i desenvolupant una actitud d'interès i respecte envers l'exercici d'aquest dret».

No sabem com s'ho faran, perquè el temps dedicat al català serà menor, la literatura, segons qui la faci, serà més castellana que catalana, o es farà una generalíssima i superficial literatura universal, i atès el baix nivell de catalanització de les altres assignatures, el contacte amb el català, ara ja del tot insuficient, serà encara més petit.

El Departament d'Ensenyament, per mitjà dels reciclatges, va dotant de certificats de català a una munió de professors que després no l'utilitzen per a res en les seves classes, ja que no hi ha cap norma que els hi obligui, ni cap pressió efectiva per part de la inspecció o dels equips directius dels centres. L'únic que es fa —i encara alguns ho troben una pressió inacceptable— és fer consignar en uns impresos cada principi de curs les classes que es fan en català, i en donar aquestes dades acostumen a falsejar-les per tal de donar una impressió de progrés de la catalanització de secundària. Ningú no ho comprova mai i fins i tot es podrà donar el cas de professors que, amb les falsedats que declaren, puguin obtenir d'aquí a un temps uns punts que els reportaran augment de la retribució per haver «declarat» que feien les classes en català.

A la vista d'aquest estat de coses, gravíssim a hores d'ara, s'imposa una actuació ferma per part del professorat més conscient i dels pares dels alumnes. Per això, dins LLENGUA NACIONAL, ens hauríem d'organitzar els professors de català o de qualsevol assignatura amb interès per la llengua i fixar-nos un pla d'actuació, ja que han desaparegut o han deixat d'actuar associacions, grups o coordinadors com APLEC, la CELL, la DEC, la Coordinadora per la Normalització...